NEDERLANDSE FEDERATIEVE VERENIGING VOOR DE GROOTHANDEL OP ELEKTROTECHNISCH GEBIED MOT KOMMISSIONEN

BESLUT MEDDELAT AV FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE
den 14 december 2000 *

I mål T-5/00 R,

Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied, Haag (Nederländerna), företrädd av advokaterna E.H. Pijnaker Hordikj, Amsterdam, S.B. Noë, Haag, och M.S.H. de Ranitz, Amsterdam, delgivningsadress: advokatbyrån Loesch, 11, rue Goethe, Luxembourg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av W. Wils, rättstjänsten, i egenskap av ombud, delgivningsadress: rättstjänsten, C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: nederländska.

angående en begäran om uppskov med verkställigheten till viss del av kommissionens beslut 2000/117/EG av den 26 oktober 1999 om ett förfarande enligt artikel 81 i EG-fördraget (ärende IV/33.884 — Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied och Technische Unie, benämnda FEG och TU) (EGT L 39, 2000, s. 1),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande

Beslut

Bakgrund och förfarande

1 Sökanden — Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied (nedan kallad FEG) — är en förening bildad enligt nederländsk rätt. Dess medlemmar består av grossisthandlare i Nederländerna inom området för elektriska installationsvaror. Enligt stadgarna skall föreningen värna om det gemensamma intresset bland lagerhållande grossister för elektrisk installationsmateriel.

2 I artikel 1 i kommissionens beslut 2000/117/EG av den 26 oktober 1999 om ett förfarande enligt artikel 81 i EG-fördraget (EGT L 39, 2000, s. 1; nedan kallat beslutet) konstaterades att sökanden har överträtt artikel 81.1 EG genom att på

grundval av dels en överenskommelse med NAVEG (en nederländsk förening vars medlemmar är exklusiva handelsagenter inom området för elektrisk installationsmateriel), dels ett samordnat förfarande med leverantörer som inte är medlemmar i NAVEG ha träffat ett kollektivt exklusivt handelsavtal som avser att hindra leveranser till företag som inte är medlemmar i FEG.

3 Enligt artikel 2 i beslutet har sökanden även överträtt artikel 81.1 EG genom att direkt och indirekt på olika sätt begränsa sina medlemmars rätt att fritt och självständigt fastställa sina försäljningspriser.

4 Technische Unie BV — "den största grossisten för elektriskt installationsmateriel i Nederländerna och därmed också den största medlemmen i FEG" — har enligt nionde övervägandet och artikel 3 i beslutet tagit aktiv del i de ovannämnda överträdelserna.

5 Artikel 5 i beslutet har följande lydelse:

"1. För de överträdelser som avses i artiklarna 1 och 2 åläggs FEG böter om 4,4 miljoner euro.

2. För de överträdelser som avses i artikel 3 åläggs TU böter om 2,15 miljoner euro."

6 Böterna som ålagts sökanden skall enligt artikel 6 i beslutet betalas inom tre månader från dagen för delgivningen av beslutet. Kommissionen delgav sökanden

beslutet genom en skrivelse den 8 november 1999. I denna skrivelse angav kommissionen att för det fall beslutet överklagas till förstainstansrätten, kommer kommissionen inte att vidta några åtgärder för indrivning av böterna innan ärendet har avgjorts av denna domstol under förutsättning att skulden löper med ränta och att en godtagbar bankgaranti har ställts.

7 Sökanden har väckt talan om ogiltigförklaring av beslutet genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 14 januari 2000, och som registrerades som mål T-5/00.

8 Den tidsfrist som fastställdes i artikel 6 i beslutet löpte ut den 8 februari 2000.

9 Den 17 februari 2000 erhöll kommissionen ett telefax från sökandens advokat som bekräftade att denne blivit befullmäktigad att företräda sökanden såväl avseende talan om ogiltigförklaring vid förstainstansrätten som vid kommande kontakter med kommissionen.

10 I en skrivelse av den 25 februari 2000 meddelade kommissionen sökanden att tidsfristen för betalning av de ålagda böterna eller för ställande av bankgaranti hade löpt ut. Kommissionen angav vidare att om inte en bankgaranti, vilken även skulle medge utrymme för dröjsmålsräntan på 6 procent (nedan kallad den begärda garantin), ställdes senast inom femton dagar från mottagandet av skrivelsen skulle den vidta rättsliga åtgärder för att driva in kapitalbeloppet jämte ränta till och med den dag böterna verkligen betalades.

11 Efter att sökanden erhållit skrivelsen begärde denne ett möte med kommissionens tjänstemän. Vid det mötet, som hölls den 12 april 2000, förklarade sökanden att

denne varken hade möjlighet att betala de ålagda böterna eller ställa den begärda garantin. Kommissionen svarade därvid att den inte desto mindre avsåg att vidta rättsliga åtgärder för indrivning, eftersom den ansåg att FEG:s medlemmar hade möjlighet att hjälpa sökanden att ställa den begärda garantin.

12 Kommissionen inledde följaktligen ett förfarande enligt artikel 256 EG för att erhålla ett beslut om verkställighet av de nederländska myndigheterna. Sökanden däremot påpekade återigen i en skrivelse av den 21 april 2000 att den varken kunde betala böterna eller ställa den begärda garantin. Efter det datumet skedde ytterligare skriftväxling med likalydande innehåll.

13 Genom ansökan som gavs in till förstainstansrättens kansli den 28 augusti 2000 begärde CEF City Electrical Factors BV (nedan kallat CEF City), ett bolag bildat enligt nederländsk rätt, och CEF Holdings Ltd (nedan kallat CEF Holdings), ett bolag bildat enligt engelsk rätt, företrädda av advokaten Catharina M.H.C. Vinken-Geijselaers, 's-Hertogenbosch, delgivningsadress: advokaterna Arendt och Medernach, 8—10, rue Mathias Hardt, Luxemburg, att få intervenera i målet i huvudsaken till stöd för kommissionens yrkanden.

14 I juni 2000 hade det verkställighetsbeslut som fordras enligt artikel 256 CE bifogats indrivningsbeslutet, och den 22 september 2000 delgav kommissionen sökanden detta genom en nederländsk degivningsman.

15 Sökanden ingav den 25 september 2000 till förstainstansrättens kansli en separat ansökan enligt artikel 242 EG med yrkande om uppskov med verkställigheten av beslutet till och med slutet av den andra månaden efter det att dom i huvudsaken har meddelats. Sökanden yrkade även att kommissionen skulle förpliktas att betala rättegångskostnaderna i det interimistiska förfarandet.

16 Samma dag underrättade kommissionen sökandens advokat per telefax om att ingen ytterligare verkställighetsåtgärd skulle vidtas innan förstainstansrätten hade fattat beslut angående den aktuella ansökan.

17 Den 11 oktober 2000 inkom kommissionen med sitt yttrande avseende ansökan om uppskov och yrkade därvid att denna skulle avslås.

18 Genom beslut av den 16 oktober 2000 tillät ordföranden på förstainstansrättens första avdelning CEF City och CEF Holdings att intervenera till stöd för kommissionens yrkanden i huvudsaken. Utan att ha kännedom om beslutet av den 16 oktober 2000 ingav de två bolagen den 18 oktober 2000 en ansökan om att få intervenera i det interimistiska förfarandet.

19 Sökanden ändrade sitt interimistiska yrkande i en skrivelse, som inkom till förstainstansrättens kansli den 25 oktober 2000. Sökanden sade sig vara redo att försöka erhålla en bankgaranti som motsvarade dess tillgångar vid slutet av räkenskapsåret 1999. Sökanden har följaktligen yrkat att rätten i det interimistiska förfarandet skall bifalla dess ansökan och lägga till ett villkor som innebär att sökanden under den månad som följer efter det att beslutet om uppskov med verkställigheten har meddelats skall ställa en bankgaranti på 401 417 nederländska gulden (NLG), motsvarande 182 155 euro (nedan kallad den föreslagna garantin).

20 Parterna, inbegripet CEF City och CEF Holdings, yttrade sig muntligen vid förhandlingen vid förstainstansrätten den 26 oktober 2000.

21 I en skrivelse av den 6 november 2000 uppgav sökanden att dess medlemmar varken var benägna att ställa en bankgaranti på ett högre belopp än den föreslagna garantin eller förhandla med kommissionen om sådana möjligheter.

22 Mot bakgrund av sökandens inställning vidhöll kommissionen i skrivelse av den 13 november 2000 sina yrkanden om att sökandens ansökan om interimistiska åtgärder skulle avslås.

Interventionsansökan

23 Under den muntliga förhandlingen yrkade sökanden att CEF Citys och CEF Holdings ansökan av den 18 oktober 2000 om att få intervenera i det interimistiska förfarandet skulle avslås med motiveringen att dessa bolag saknade intresse av att stödja kommissionens yrkanden om att det begärda uppskovet skulle avslås, eftersom dessa yrkanden skulle kunna medföra att sökanden försattes i konkurs.

24 Detta argument saknar grund.

25 Mot bakgrund av att ett interimistiskt förfarande är underordnat målet i huvudsaken har en part, som har tillåtits intervenera i huvudsaken till stöd för en svarandeinstitution i ett mål om ogiltigförklaring av ett beslut som denna institution har meddelat, i princip ett intresse av att stödja institutionens yrkanden i det interimistiska förfarandet så länge som dessa syftar till att nämnda beslut skall bestå (se, för ett liknande resonemang, beslut meddelat av domstolens

ordförande den 15 oktober 1974 i mål 71/74 R och RR, Fruit- en Groentenimporthandel mot kommissionen, REG 1974, s. 1031 och 1033).

26 I det aktuella målet hade CEF Citys och CEF Holdings rätt att intervenera till stöd för kommissionens yrkanden i huvudsaken fastställts av ordföranden på förstainstansrättens första avdelning i det ovannämnda beslutet av den 16 oktober 2000. Till stöd för detta beslut har angivits (punkt 6 i beslutet) att en part som begär att få intervenera i en tvist vid förstainstansrätten "måste visa ett intresse av utgången av den tvisten i enlighet med artikel 37 i EG-stadgan för domstolen", och "[i]nom ramen för en talan mot ett beslut som har meddelats av kommissionen efter ett klagomål angående konkurrensbegränsande avtal eller förfaranden, har den person som framfört klagomålet ett sådant intresse, i synnerhet om denne därefter har deltagit i förfarandet vid kommissionen (se beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 13 maj 1993 i mål T-24/93 R, CMBT mot kommissionen, REG 1993 s. II-543, punkterna 15 och 16, och förstainstansrättens beslut av den 24 mars 1997 i mål T-367/94, British Coal mot kommissionen, REG 1997 s. II-469, punkt 31)". Så var även fallet med CEF City och CEF Holdings i det aktuella fallet, vilket har konstaterats i punkt 7 i det ovannämnda beslutet av den 16 oktober 2000.

27 Det bör för övrigt påpekas att det inte kan uteslutas att dessa bolag kan ha lidit skada på grund av de överträdelser som har konstaterats i beslutet. Det räcker emellertid att konstatera att vid tidpunkten för deras ansökan om att få intervenera till stöd för kommissionens yrkanden i det aktuella förfarandet, var syftet med sökandens ansökan om interimistiska åtgärder, utan begränsningar eller villkor, att erhålla uppskov med verkställigheten av beslutet.

28 Av ovan anförda överväganden följer att ett uppskov med verkställigheten liksom en ogiltigförklaring av beslutet skulle kunna skada CEF Citys och CEF Holdings intressen. Dessa bolag har således ett intresse av att intervenera i det förevarande interimistiska förfarandet, och deras ansökan skall därvidlag bifallas.

Rättslig bedömning

29 Till att börja med bör det noggrant redogöras för föremålet för den aktuella ansökan om uppskov.

30 Sökanden har i sin ansökan, såsom den ändrats genom skrivelsen som inkom den 25 oktober 2000, yrkat uppskov med verkställigheten av beslutet till och med slutet av den andra månaden efter det att dom i huvudsaken har meddelats, under förutsättning att sökanden ställer den föreslagna garantin.

31 Det bör påpekas att de enda bestämmelser i beslutet, vilka sökanden har intresse av att skjuta upp verkställigheten av är artiklarna 4.1, 5.1 och 6, vilka i den ordningen stadgar att sökanden omedelbart skall upphöra, om så inte redan har skett, med överträdelserna som anges i artiklarna 1 och 2, att sökanden skall betala 4,4 miljoner euro i böter, samt att dessa böter skall betalas inom en tidsfrist av tre månader räknad från delgivningen av beslutet.

32 Beträffande den skyldighet som stadgas i artikel 4.1 i beslutet framgår det varken av de yttranden som sökanden lämnat inom ramen för det interimistiska förfarandet, eller den brevväxling och de kontakter som har ägt rum mellan parterna, att sökanden har yrkat att verkställigheten skall skjutas upp.

33 Härav följer att det aktuella yrkandet får antas endast avse uppskov med verkställigheten av de åligganden som anges i artiklarna 5.1 och 6 i beslutet.

34 Det är otvistigt i målet (se ovan punkterna 6, 10 och 16) att kommissionen har angivit att den inte avser att vidta åtgärder för indrivning av böterna så länge som målet i huvudsaken är anhängigt vid förstainstansrätten, under förutsättning att sökanden ställer begärd garanti. Sökandens ansökan har under dessa omständigheter i själva verket endast till syfte att erhålla tillåtelse att ställa den föreslagna garantin i stället för den begärda garantin som förutsättning för att det bötesbelopp som ålagts genom beslutet inte skall drivas in omedelbart (se, för ett liknande resonemang, beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 21 juli 1999 i mål T-191/98 R, DSR-Senator Lines mot kommissionen, REG 1999, s. II-2531, punkt 58).

35 Enligt artiklarna 242 EG och 243 EG jämförda med artikel 4 i rådets beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom av den 24 oktober 1988 om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT L 319, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 2, s. 89), i dess lydelse enligt rådets beslut 93/350/Euratom, EKSG, EEG av den 8 juni 1993 (EGT L 144, s. 21; svensk specialutgåva, område 1, volym 3, s. 21), kan förstainstansrätten, om den anser att omständigheterna så kräver, förordna om uppskov med verkställigheten av den ifrågasatta rättsakten eller förordna om andra nödvändiga interimistiska åtgärder.

36 I artikel 104.2 i förstainstansrättens rättegångsregler föreskrivs att ansökan om interimistiska åtgärder skall ange de omständigheter som ställer krav på skyndsamhet och de faktiska och rättsliga grunder på vilka den begärda åtgärden omedelbart framstår som befogad (*fumus boni juris*). Dessa villkor är kumulativa, vilket innebär att det inte kan förordnas om interimistiska åtgärder när ett av villkoren inte är uppfyllt (beslut meddelat av domstolens ordförande den 14 oktober 1996 i mål C-268/96 P(R), SCK och FNK mot kommissionen, REG 1996, s. I-4971, punkt 30, och beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 15 juli 1998 i mål T-73/98 R, Prayon-Rupel mot kommissionen, REG 1998, s. II-2769, punkt 25).

Parternas argument

Huruvida åtgärden omedelbart framstår som befogad (*fumus boni juris*)

37 Sökanden har kortfattat redogjort för de grunder som anförts i huvudsaken, av vilka det enligt denne framgår att åtgärden som åsyftas i den aktuella ansökan omedelbart framstår som befogad. De anförda grunderna avser, för det första, åsidosättande av principen om iakttagande av en rimlig tidsfrist och åsidosättande av rätten till försvar, för det andra, en felaktig avgränsning av den relevanta marknaden, för det tredje, avsaknad av ett kollektivt exklusivt handelsavtal och överenskommelse om priser mellan medlemmarna, och för det fjärde, böternas alltför höga nivå.

38 Kommissionen har bestridit dessa grunder, och har ansett att frågan huruvida åtgärden omedelbart framstår som befogad tills vidare inte behöver beröras, eftersom ansökan om uppskov inte ställer krav på skyndsamhet.

Kravet på skyndsamhet

39 Sökanden har gjort gällande att kommissionen inte har bestridit att rättsliga åtgärder för att verkställa beslutet oundvikligen skulle leda till att sökanden försätts i konkurs, vilket för denne skulle innebära allvarlig och irreparabel skada.

40 Sökanden har vidare gjort gällande att varken nederländsk rätt eller dess interna bestämmelser föreskriver någon möjlighet att förplikta dess medlemmar eller tidigare medlemmar att betala ålagda böter eller ställa den begärda garantin, och medlemmarna kommer inte att göra det frivilligt mot bakgrund av att de inte är rättsligt förpliktade.

41 Gemenskapsrätten tillåter för övrigt, enligt sökanden, inte att medlemmarna i en företagssammanslutning förpliktas att betala böter som ålagts sammanslutningen. Sökanden har härvidlag hänvisat till punkt 127 i kommissionens vitbok om modernisering av reglerna om tillämpning av artiklarna 85 och 86 i EG-fördraget (nu artiklarna 81 EG och 82 EG) av den 28 april 1998, där kommissionen medger att den omständigheten att artikel 15 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86 (EGT 1962, 13, s. 204; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 8), inte föreskriver någon princip om solidariskt ansvar för medlemmarna i föreningen, skulle kunna hindra indrivning av böterna. Genom att kommissionen kräver att sökandens medlemmar skall ställa en bankgaranti försöker den kringgå hindret mot att driva in böterna hos medlemmarna.

42 Vid den muntliga förhandlingen påpekade sökanden att även om artikel 6.5 i dess arbetsordning tillåter att föreningsstämman höjer de årliga medlemsavgifterna, skulle en sådan höjning inte under några omständigheter kunna uppgå till 4,4 miljoner euro, det vill säga motsvarande 18—20 gånger det totala nuvarande avgiftsbeloppet. Den rätt som FEG:s styrelse har att ålägga medlemmarna tilläggsbetalningar skall för övrigt endast användas för att täcka ett begränsat överskridande av budgeterade utgifter, och dessa skulle aldrig kunna uppgå till ett belopp som närmar sig de årliga avgifterna. Under alla omständigheter utser föreningsstämman styrelsen och den kommer därför att stå under dess kontroll.

43 Sökanden har vidare gjort gällande att eftersom rättsliga åtgärder för indrivning av böterna oundvikligen kommer att leda till att denne försätts i konkurs skulle sådana verkställighetsåtgärder förmodligen begränsa sökandens möjlighet att driva sin talan på grund av att en god man eller konkursförvaltare, i händelse av konkurs, sannolikt inte skulle anse det ligga i samtliga fordringsägares intresse att förbruka ytterligare medel på att slutföra talan i huvudsaken.

44 Mot bakgrund av dessa omständigheter anser sökanden att kravet på skyndsamhet är uppfyllt.

45 Kommissionen har åberopat ett beslut av förstainstansrättens ordförande av den 4 juni 1996 i mål T-18/96 R, SCK och FNK mot kommissionen (REG 1996, s. II-407) såsom det har fastställts av domstolen efter överklagande i beslutet av den 14 oktober 1996 i det ovannämnda målet SCK och FNK mot kommissionen, och gjort gällande att det är tillåtet att vidta rättsliga åtgärder för indrivning av böterna innan förstainstansrätten har avgjort målet i huvudsaken. Enligt kommissionen bör medlemmarnas ekonomiska situation beaktas vid bedömningen av den påstådda risken för att en förening, som sökanden, vars ändamål är att värna om sina medlemmars intressen och vars medlemmar har beslutanderätten, skall lida allvarlig och irreparabel skada på grund av en skyldighet att betala böter eller ställa en bankgaranti.

46 Kommissionen har med hänvisning till sjätte övervägandet i beslutet påpekat att sökandens medlemmar år 1994 hade uppnått en total omsättning på cirka 1 miljard euro. Detta betyder att även om omsättningen inte har ökat sedan dess skulle de ålagda böterna på 4,4 miljoner euro motsvara mindre än 0,5 procent av detta belopp. Kommissionen har även påpekat att artikel 6.5 i sökandens arbetsordning tillåter att medlemmarna åläggs att betala en tilläggsavgift utöver den vanliga avgiften. Det finns således ingenting som hindrar att medlemmarna kommer till FEG:s undsättning om de så önskar.

47 Beträffande den föreslagna garantin har kommissionen vid den muntliga förhandlingen framfört att den var tveksam till att garantibeloppet skulle motsvara värdet av FEG:s egendom vid slutet av år 1999. Kommissionens tvivel har stärkts av den omständigheten att FEG:s medlemmar är beredda att göra det möjligt att ställa den föreslagna garantin.

48 Om indrivningen av böterna följaktligen skulle leda till att sökanden försattes i konkurs skulle det saknas ett direkt och nödvändigt orsakssamband mellan verkställighetsåtgärden och konkursen. I själva verket skulle den avgörande omständigheten vara det val som FEG:s medlemmar hade gjort att inte stödja föreningen ekonomiskt.

49 Vid den muntliga förhandlingen påpekade CEF City och CEF Holdings att sökanden senast år 1995 fick kännedom om risken att den skulle ådömas böter, och att den vid föreningsstämman den 20 november 1995 beslutade att reservera medel i syfte att täcka sina rättegångskostnader, både på gemenskapsnivå och på nationell nivå, för det fall kommissionen skulle besluta att ålägga den böter. Eftersom FEG:s medlemmar var beredda att utan någon synbar begränsning betala sådana kostnader skulle indrivningen av böterna inte ha orsakat dem någon skada, åtminstone inte avseende deras egna tillgångar. Dessutom visar viljan hos FEG:s medlemmar att betala dessa kostnader att de har ett intresse av att betala böterna för att undvika att föreningen försätts i konkurs.

50 Kommissionen, stödd av CEF City och CEF Holdings, har ansett att kravet på skyndsamhet således inte är uppfyllt i det aktuella målet.

Förstainstansrättens bedömning

51 I förevarande mål skall det prövas huruvida det ställs krav på skyndsamhet.

52 Eftersom föremålet för den aktuella ansökan, såsom det har angivits ovan i punkterna 30—34, avser tillåtelse att ställa den föreslagna garantin i stället för den begärda garantin som en förutsättning för att åtgärder för indrivning av de böter som sökanden ålagts i beslutet inte omedelbart skall vidtas, kan det till att börja med konstateras att en sådan ansökan enligt fast rättspraxis endast kan bifallas under särskilda omständigheter (beslut av domstolens ordförande av den 6 maj 1982 i mål 107/82 R, AEG mot kommissionen, REG 1982, s. 1549, punkt 6, och av den 14 december 1999 i mål C-335/99 P (R), HFB m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. I-8705, punkt 55, och mål C-364/99 P (R), DSR-Senator Lines mot kommissionen, REG 1999, s. I-8733, punkt 48). I domstolens

och förstainstansrättens rättegångsregler föreskrivs nämligen uttryckligen att det i interimistiska förfaranden är möjligt att kräva att en säkerhet ställs, vilket utgör ett rimligt tillvägagångssätt av kommissionen i de allra flesta fall.

53 Det skall således prövas om sökanden har lyckats visa att det föreligger sådana särskilda omständigheter, det vill säga om det är omöjligt att ställa den begärda garantin utan att dess fortsatta existens äventyras (beslut av förstainstansrättens ordförande av den 20 juli 1999 i mål T-59/99 R, Ventouris mot kommissionen, REG 1999, s. II-2519, punkterna 16 och 18).

54 Det bör därefter erinras om att då en överträdelse av artikel 81.1 EG är följden av ett beslut som fattats av en företagssammanslutning, skall det högsta bötesbeloppet, som motsvarar 10 procent av föregående räkenskapsårs omsättning (artikel 15.2 i förordning nr 17), beräknas i förhållande till omsättningen för samtliga företag som är medlemmar i sammanslutningen, i varje fall när denna kan agera med bindande verkan för medlemmarna (beslut av den 4 juni 1996 i det ovannämnda målet SCK och FNK mot kommissionen, punkt 33, såsom det har fastställts av domstolen efter överklagande i beslutet av den 14 oktober 1996 i det ovannämnda målet SCK och FNK mot kommissionen, punkt 35). Skälet till en sådan uppfattning är att det inflytande som en företagssammanslutning har kunnat utöva på marknaden inte beror på den egna "omsättningen", som varken ger uttryck för dess storlek eller dess ekonomiska styrka, utan på medlemmarnas omsättning, vilken ger en indikation på dess storlek och ekonomiska styrka (förstainstansrättens dom av den 23 februari 1994 i de förenade målen T-39/92 och T-40/92, CB och Europay mot kommissionen, REG 1994, s. II-49, punkt 137, och av den 21 februari 1995 i mål T-29/92, SPO m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-289, punkt 385, liksom beslut av den 4 juni 1996 i det ovannämnda målet SCK och FNK mot kommissionen, punkt 33).

55 Det bör således prövas om stadgarna och arbetsordningen för FEG innehåller bestämmelser som kan binda dess medlemmar.

56 Enligt artikel 2.1 och 2.3 f och g i FEG:s stadgar är FEG:s målsättning att värna om det gemensamma intresset bland lagerhållande grossister för elektrisk installationsmateriel, bland annat genom "att främja ordnade marknadsförhållanden i ordets vidaste bemärkelse" och genom att sluta avtal om samarbete med andra organ eller organisationer som har förbindelser med grossister för elektriska artiklar. Enligt artikel 16 i stadgarna måste dess medlemmar "samvetsgrant följa stadgarna, arbetsordningen samt styrelse- och mötesbeslut". Det framgår av artiklarna 5.1 c och 6 i stadgarna att en medlem kan uteslutas om denne inte längre uppfyller de villkor som fastställts i stadgarna eller arbetsordningen. En medlem kan även få en tillrättavisning, bli avstängd eller bli ålagd att betala böter till ett belopp av högst 10 000 NLG om styrelsen anser att denne har handlat i strid med stadgarna, arbetsordningen eller beslut som i vederbörlig ordning har fattats av föreningen.

57 Beträffande de överträdelser som sökanden har gjort sig skyldig till enligt artiklarna 1 och 2 i beslutet finns det i beslutet ett flertal hänvisningar, särskilt i övervägandena 39, 44, 48, 53, 71, 76, 79, 82, 84, 85, 92, 111 och 122, till att föreningens handlande vid de påstådda samordnade förfarandena — det vill säga det kollektiva exklusiva handelsavtalet och överenskommelser om priser mellan medlemmarna — varit tvingande för medlemmarna. Även om sökanden har invänt att kommissionens slutsatser i beslutet avseende de överträdelser som sökanden gjort sig skyldig till saknar grund, finns det inga omständigheter i ärendet som, vid ett första påseende, ger anledning att tvivla på att tillämpningen av de påstådda samordnade förfarandena varit i medlemmarnas intresse.

58 Sökandens objektiva intresse kan därför inte vid första påseendet anses vara fristående i förhållande till de anslutna företagens intressen.

59 Härav följer enligt ovannämnda rättspraxis att risken för att det uppkommer en allvarlig och irreparabel skada i det förevarande målet till följd av att den begärda garantin ställs skall bedömas med beaktande av storleken på och den ekonomiska styrkan hos de företag som är medlemmar i FEG.

60 Kommissionen har, utan invändningar från sökanden, påstått att böterna motsvarar mindre än 0,5 procent av medlemmarnas i FEG totala omsättning för räkenskapsåret 1994. Det får således antas att FEG:s medlemmar har tillräcklig ekonomisk kapacitet för att betala de ålagda böterna eller, *a fortiori*, ställa den begärda garantin.

61 Sökanden har följaktligen inte visat att verkställandet av artiklarna 5.1 och 6 i beslutet innan förstainstansrätten har avgjort målet i sak skulle medföra sådan allvarlig och irreparabel skada som har påståtts, nämligen att sökanden eventuellt försätts i konkurs.

62 Denna slutsats påverkas inte av sökandens argument beträffande den föreslagna garantin.

63 Det faktum att sökanden har förklarat sig vara beredd att ställa en sådan säkerhet saknar relevans, även om denna motsvarar värdet på dess egendom vid slutet av räkenskapsåret 1999, det vill säga det år som böterna har ålagts. Det framgår tydligt av sökandens yttrande under den muntliga förhandlingen, liksom av en skrivelse av den 6 november 2000, att den lilla del (cirka 4 procent) av de ålagda böterna som skulle täckas av den föreslagna garantin endast motsvarar den del som vissa av FEG:s medlemmar slutligen godtog att betala för att sökanden skulle få fortsätta sin talan i huvudsaken. Sökanden har inte lagt fram någon bevisning till stöd för att dess medlemmar skulle sakna möjlighet att anskaffa tillräckliga medel för att ställa den begärda garantin.

64 Av det ovanstående framgår att sökanden inte har lyckats visa att den skulle lida allvarlig och irreparabel skada om ansökan om interimistiska åtgärder avslogs.

65 Ansökan om interimistiska åtgärder skall således avslås utan att det är nödvändigt att undersöka huruvida de övriga nödvändiga villkoren för att bevilja ansökan om uppskov är uppfyllda.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande beslut:

1) **CEF City Electrical Factors BV och CEF Holdings Ltd tillåts intervenera i det interimistiska förfarandet till stöd för svarandens yrkanden.**

2) **Ansökan om interimistiska åtgärder avslås.**

3) **Beslut om rättegångskostnader meddelas senare.**

Luxemburg den 14 december 2000

H. Jung

Justitiesekreterare

B. Vesterdorf

Ordförande